

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๒๕๔/๒๕๕๙
คำสั่งที่ ๔๘ /๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง { นายประมุต สุตะบุตร

ผู้ฟ้องคดี

ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑

คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒

คณะกรรมการนโยบายสถาบันการเงิน ที่ ๓

ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๔

กระทรวงการคลัง ที่ ๕

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ที่ ๖

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ ๗

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมไว้พิจารณา)

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๖๗/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ร้องเรียนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ คืบเงินค่าธรรมเนียมบัตรเครดิตของผู้ฟ้องคดีล่าช้า และคิดดอกเบี้ยจากยอดเงินค้างชำระไม่ถูกต้อง ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่วนพิจารณาเรื่องร้องเรียน ฝ่ายวิเคราะห์และติดตามฐานะ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ได้ส่งเรื่องร้องเรียนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตรวจสอบและชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๗ ชี้แจงเรื่องร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่วนพิจารณาเรื่องร้องเรียน ฝ่ายวิเคราะห์และติดตามฐานะได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ได้รับจากผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ แล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ซึ่งหากพบว่าการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้ดำเนินการให้มีการแก้ไขการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นให้ถูกต้องต่อไป แต่จนถึงขณะนี้ผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่กำกับดูแลและตรวจสอบการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติและเจตนารมณ์ตามมาตรา ๕๙ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๕๕ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ คำสั่งและประกาศของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีต่อรัฐสภา และพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ คำสั่งและประกาศของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ได้รับรองและ

/คุ้มครองไว้...

คุ้มครองไว้ เมื่อการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจึงเป็นการกระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แจ้งผลการพิจารณาคำร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชดใช้ค่าเสียหาย ค่าใช้จ่าย และค่าเสียเวลา ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำฟ้อง ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ ขอฟ้องธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กระทำผิดพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ และพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กฎหมาย คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และเป็นการกระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดำเนินการตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ มิได้กำหนดว่าผู้ฟ้องคดี ที่ได้ยื่นคำฟ้องคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่งต่อศาลปกครองไว้แล้ว สามารถยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมได้ในกรณีใดบ้างไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น การยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมจึงต้องเป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไป ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง ตามข้อ ๕ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดนิยาม คำฟ้อง ไว้หมายความว่า การเสนอข้อหาต่อศาลไม่ว่าจะได้เสนอต่อศาลปกครองชั้นต้นหรือศาลปกครองสูงสุด ไม่ว่าจะได้เสนอในขณะที่เริ่มคดีโดยคำฟ้องหรือคำร้องขอ หรือเสนอในภายหลังโดยคำฟ้องเพิ่มเติมหรือแก้ไข หรือฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดีไม่ว่าด้วยความสมัครใจ หรือถูกบังคับ หรือโดยมีคำขอให้พิจารณาใหม่ เห็นว่า คำฟ้องเพิ่มเติมที่ยื่นต่อศาลนั้นต้องเกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ และต้องยื่นก่อนวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง อีกทั้งต้องเป็นการเสนอคำฟ้องที่เป็นไปตามเงื่อนไขการฟ้องคดีด้วย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ได้รับจากผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ แล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ซึ่งหากพบว่ามีกรกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้นำดำเนินการให้มีการแก้ไขการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นให้ถูกต้องต่อไป แม้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เมื่อใด แต่อย่างช้าไม่เกินวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งบัญญัติว่า การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น กรณีจึงต้องถือว่าวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าว ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

/เมื่อผู้ฟ้องคดี...

เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติมฉบับลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ ทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ คำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงเป็นการฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี การที่ศาลจะรับ คำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้นั้น ต้องเป็นคำฟ้องที่เป็น ประโยชน์แก่ส่วนรวม ซึ่งคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ หากศาลมีคำพิพากษาตามคำขอ และจะก่อให้เกิดประโยชน์ ก็คงเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ศาลจึงไม่อาจใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องเพิ่มเติมไว้พิจารณาได้ ส่วนคำฟ้องที่ผู้ฟ้องคดีฟ้อง ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มีฐานะเป็นเอกชน ไม่ใช่หน่วยงานทางปกครองหรือเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองจากรัฐ อันจะอยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ต่อศาลปกครองได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้อง เพิ่มเติมไว้พิจารณา ความว่า ประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ไม่ได้กำหนดว่าสามารถ ยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมได้ในกรณีใดบ้างไว้โดยเฉพาะนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า สิทธิตามมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และข้อ ๖๒ แห่งระเบียบของ ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครองที่ศาลปกครองชั้นต้น จะต้องปฏิบัติให้ชอบด้วยมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิดังกล่าวสามารถยก บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ การจำกัดสิทธิ ดังกล่าวจะกระทำมิได้เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพนั้นมิได้ ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

/พุทธศักราช ๒๕๕๐...

พุทธศักราช ๒๕๕๐, และมาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ เป็นกฎหมายแม่บทที่ใช้บังคับแก่คดีนี้ตามหลักนิติธรรม ไม่ใช่บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่เป็นกฎหมายลำดับรองแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายคดีนี้เกี่ยวข้องกับโดยตรงและมีนัยสำคัญต่อการใช้บังคับกฎหมายหลายฉบับ รวมทั้งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ภายใต้กำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำฟ้องคดีนี้จึงเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม โดยเฉพาะต่อประชาชนผู้ใช้บริการของธนาคารพาณิชย์ และต่อความเชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจการเงินและการธนาคารพาณิชย์ของประเทศโดยรวม ตามบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นกรณีเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้เสียเปรียบในการต่อสู้คดีแต่อย่างใด และอายุความฟ้องคดีนี้ได้สะดุดหยุดลงเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นไปก่อนแล้ว ส่วนประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่ใช่หน่วยงานทางปกครองหรือเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามข้อ ๓๒ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ใช่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ระบุชื่อและที่อยู่ของบุคคลซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีไว้ด้วย” อีกทั้งมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติว่า “คู่กรณี” หมายความว่า ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดี และให้หมายความรวมถึงบุคคล หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเข้ามาเป็นคู่กรณีด้วยการร้องสอด ไม่ว่าจะโดยความสมัครใจเอง หรือโดยถูกคำสั่งศาลปกครองเรียกเข้ามาในคดี ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการดำเนินกระบวนการพิจารณาให้รวมถึงผู้มีสิทธิกระทำการแทนด้วย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เดิมคือ บริษัท แบงก์สยามกัมมาจล ทุนจำกัด ประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์ เป็นนิติบุคคลที่มีหน่วยงานของรัฐถือหุ้นด้วย

/และเป็น...

และเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนี้โดยตรงได้อย่างมีนัยสำคัญ และไม่เสียเปรียบในการต่อสู้คดีนี้แต่อย่างใด อีกทั้งศาลปกครองได้เคยรับฟ้องเอกชน มาก่อนแล้ว ดังเช่น คดีของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๐/๒๕๕๙ นอกจากนี้ มีปัญหาว่ากระบวนการคัดเลือกและแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองชั้นต้นก่อให้เกิดปัญหา ที่ไม่อาจยืนยันได้ว่าผู้ที่ผ่านการสอบจะเป็นผู้มีนิติวิธีในทางกฎหมายมหาชนหรือไม่ และเมื่อบุคคลดังกล่าวได้เข้าเป็นตุลาการแล้วก็ไม่อาจยืนยันได้ว่าจะสามารถวินิจฉัยคดีปกครอง ได้ดีมาน้อยเพียงใด ปรากฏตามเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่...) พ.ศ. ... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) จากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าว คำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมไว้พิจารณาจึงไม่ถูกต้อง เป็นการรับฟังข้อเท็จจริง ปรับบทกฎหมายผิดพลาด ดีความและใช้บังคับกฎหมาย โดยไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีที่รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครอง ไม่ชอบด้วย รัฐธรรมนูญและกฎหมาย เป็นการพิพากษาอรรถคดีที่ไม่เป็นไปโดยยุติธรรมตามบทบัญญัติ และเจตนารมณ์ของมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม และ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๕ - ๑๙/๒๕๕๖ และที่ ๙/๒๕๕๗ จำกัดสิทธิ ลิดรอนสิทธิ และละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครอง อันอาจเข้าลักษณะการกระทำ ความผิดตามมาตรา ๔ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๑๒๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ไม่ชอบด้วยจริยธรรมตุลาการศาลปกครอง โดยรู้อยู่แล้วว่า คำฟ้องเพิ่มเติมชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เพื่อประโยชน์ แห่งความยุติธรรม เกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนและการคุ้มครอง ประโยชน์สาธารณะ เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และชอบด้วยมาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับ คำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า “หน่วยงานทางปกครอง” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

คดีนี้ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำฟ้อง โดยฟ้องธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ รวมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดำเนินการตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา คดีจึงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต่อศาล หรือไม่

กรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ตามข้อ ๓๒ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ใช่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

/ให้ระบุชื่อ...

ให้ระบุชื่อและที่อยู่ของบุคคลซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีไว้ด้วย” อีกทั้ง มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติว่า “คู่กรณี” หมายความว่า ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดี และให้หมายความรวมถึงบุคคล หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเข้ามาเป็นคู่กรณีด้วยการร้องสอด ไม่ว่าจะโดยความสมัครใจเอง หรือโดยถูกคำสั่งศาลปกครองเรียกเข้ามาในคดี ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการดำเนินกระบวนการพิจารณา ให้รวมถึงผู้มีสิทธิกระทำการแทนด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นธนาคารพาณิชย์ เป็นนิติบุคคลที่มีหน่วยงานของรัฐถือหุ้นและเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนี้โดยตรงได้อย่างมีนัยสำคัญ และไม่เสียเปรียบในการต่อสู้คดี นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติมโดยอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กระทำผิดพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่ใช่หน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้ง คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชดใช้ค่าเสียหาย ค่าใช้จ่าย, และค่าเสียเวลา เป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท เนื่องจากไม่ดำเนินการตรวจสอบตามหนังสือร้องเรียนของผู้ฟ้องคดี อันเป็นการละเลยต่อหน้าที่และเป็นการกระทำละเมิดการที่ผู้ฟ้องคดีขอเพิ่มเติมคำฟ้องโดยฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ชดใช้ค่าเสียหายเนื่องจากกระทำผิดตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นเหตุคนละเหตุกับความเสียหายข้างต้นซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่ได้ร่วมกระทำผิดด้วยกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมูลกรณีที่อ้างในคำฟ้องเพิ่มเติมได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๓๒ วรรคสองแห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง

พ.ศ. ๒๕๔๓ นั้น เห็นว่า มาตรา ๓ และข้อ ๓๒ วรรคสอง ดังกล่าว ไม่ได้บัญญัติหรือกำหนดให้สิทธิแก่เอกชนในการฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายจากเอกชนด้วยกันต่อศาลปกครอง คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าศาลปกครองเคยรับฟ้องเอกชนมาก่อนแล้ว ได้แก่ คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๐/๒๕๕๙ นั้น เห็นว่า คดีของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๐/๒๕๕๙ เป็นคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษามาจากคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๕๘/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๒๗๑๑/๒๕๕๘ ของศาลปกครองกลาง คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ซึ่งมีข้อเท็จจริงแตกต่างจากคดีนี้ เนื่องจากคดีดังกล่าวเป็นคดีที่ฟ้องขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หากมีคำพิพากษามาตามคำขออาจกระทบสิทธิของเจ้าของที่ดินซึ่งเป็นเอกชนได้ ส่วนคดีนี้เป็นคดีที่ฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับผิดชอบค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งไม่ได้กระทบสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตามที่อ้างแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ เป็นกฎหมายแม่บทที่ใช้บังคับแก่คดีนี้ตามหลักนิติธรรม ไม่ใช่บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่เป็นกฎหมายลำดับรองแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายคดีนี้เกี่ยวข้องกับโดยตรงและอย่างมีนัยสำคัญต่อการใช้บังคับกฎหมายหลายฉบับภายใต้กำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำฟ้องคดีนี้จึงเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม โดยเฉพาะต่อประชาชนผู้ใช้บริการของธนาคารพาณิชย์ และต่อความเชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจการเงินและการธนาคารพาณิชย์ของประเทศโดยรวม ตามบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นกรณีเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้เสียเปรียบในการต่อสู้คดี และอายุความฟ้องคดีนี้ได้สะดุดหยุดลงเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นแล้ว นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “ผู้ว่าการ” หมายความว่า ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

/ให้มีธนาคารกลาง...

ให้มีธนาคารกลางเรียกว่า “ธนาคารแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “ธปท.” มาตรา ๘
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้ ธปท. มีอำนาจกระทำการกิจการต่างๆ เพื่อบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ตาม
มาตรา ๗ และอำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึงการดำเนินการดังต่อไปนี้ด้วย... (๗) การกำกับและ
ตรวจสอบสถาบันการเงิน... มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ธปท. มีอำนาจหน้าที่
ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการและการดำเนินการของ ธปท. เพื่อบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์
ตามมาตรา ๗ เว้นแต่กิจการและการดำเนินการที่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ
นโยบายการเงิน คณะกรรมการนโยบายสถาบันการเงิน และคณะกรรมการระบบการชำระเงิน
รวมทั้งให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย... มาตรา ๒๘/๑๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ว่าการ
รับผิดชอบการบริหารจัดการกิจการและการดำเนินการของ ธปท. ให้บรรลุซึ่งวัตถุประสงค์
ตามมาตรา ๗ ตลอดจนให้เป็นไปตามกฎหมาย ข้อบังคับ และนโยบายที่คณะกรรมการตาม
มาตรา ๑๗ กำหนด จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่
ในการกำกับและตรวจสอบสถาบันการเงิน ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติธนาคาร
แห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นผู้รับผิดชอบการบริหาร
จัดการกิจการและการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้บรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ ตามที่บัญญัติไว้
ในมาตรา ๒๘/๑๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ทั้งนี้ ภายใต้การควบคุมดูแลโดยทั่วไปของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อมีกรณีที่สถาบันการเงิน
ในกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ จนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี
ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะผู้กำกับ
ดูแลสถาบันการเงินดังกล่าวย่อมมีหน้าที่ในการตรวจสอบการกระทำของสถาบันการเงิน
ในกำกับดูแลภายใต้การกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อยู่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
เป็นเพียงผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และ
พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่มีหน้าที่โดยตรงในการกำกับดูแล
เพื่อให้ตรวจสอบการกระทำของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ตามข้อร้องเรียนของ
ผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะได้ดำเนินการตาม
คำขอของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ จึงมิได้เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย
หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต่อศาลปกครอง
ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

/พ.ศ. ๒๕๕๒...

พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วพบว่าผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต่อศาล โดยไม่ใช่เพราะเหตุที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย จึงไม่มีการที่จะต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมไว้พิจารณาไม่เป็นไปตาม คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๕-๑๘/๒๕๕๖ และที่ ๙/๒๕๕๗ ที่เป็นเด็ดขาดและผูกพัน ศาลปกครอง นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๕-๑๘/๒๕๕๖ เป็นการวินิจฉัย ในเรื่องการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ส่วนคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ เป็นการวินิจฉัย เรื่องความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ซึ่งไม่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ คำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึง หรือการพิจารณาคดีของศาลปกครองแต่อย่างใด

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายประวิตร บุญเทียม

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายมนูญ ปุณณกริยากร

ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒๓๐๐ ๐๗/๖๖

